

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel VI

~Bänkbord, placerade ända mot ända, kantade utkanten av matsalen. Bakom Borden stod parallella rader av massiva pelare med flygande strävpelare och ribbor som bredde ut sig mot det höga välvda taket som ogudaktiga klor. En rad massiva järnkitlar centerade salen, deras helvetiska glödande glöd värjde bort en evig kyla. En handfull munkar stannade kvar i salen, efter att ha avslutat sina måltider, och viskade de senaste ryktena kring dagliga konfrontationer mellan bofasta munkar, väpnare och de ovälkomna soldater som till synes stod vakt över varje dörr och hörn av klostret. Ivan hade lyft en skål med fiskgryta och bröd från bordet, lämnat den glesa samlingen och gått ut ur matsalen, när en andfådd munk Odino nästan körde över honom.

"Odino! Jag höll nästan på att tappa den", skällde Ivan på honom. "Var har du varit?!" Odino följde Ivans kritiska blick ner till Ivans ärm, nedsmutsad av stänkt fiskgryta. Odino hämtade andan. "Förlåt mig, Ivan. Vi måste prata. Nu." Odino ledde honom till byggnadens ytterhörn.

"Om?"

"Den nye kardinalen har för avsikt att öppna Portstenen!" viskade Odino. Ivan lutade sig tillbaka, skeptisk, med knät i ögonen. "Jag talar sanning."

"In i vinet lite tidigt?"

"Du måste tro mig."

"Odino, vi lämnar klostret snart nog. Jag behöver ingen sporing."

"Ivan! Jag är inte full, och jag provocerar dig inte heller. Jag råkade höra det här – till och med hans egna ord."

Ivan avfärdade hans protester. "Underbart. Nu kanske jag borde ge Lasarus det som är kvar av hans mat."

Ivan ville gå men Odino grep tag i honom hårt i armen.

"Ivan!"

"Odino?"

"De här soldaterna är *inte* påvliga vakter. De är inte ens från Avignon! Kapten Bourne tillhör den kungliga garden – han tar sina order från Hans Majestät, kung Filip. Jag säger er – jag hörde dem tala!"

Ivan lade en hand på armen. "Var snäll och släpp min arm." Odino lydde. "Dela nu med dig av vad du har hört", sa Ivan och gnuggade sig i armen.

"Jag var under badhusets fönster. Inne hörde jag abbot Masson och kaptenen grälände – om de återstående provianterna för att försörja kaptenens män. Kaptenen hotade att lämna klostret när abboten lovade honom att han snart skulle öppna portstenen. Kaptenen gav utrymme för tre dagar. Abboten har gått med på det."

"Vadå?! Skämtar du." frågade Ivan med ett skrynkligt ansikte. "De har kommit för att—"

Odino skakade på Ivans axel och krävde största möjliga uppmärksamhet. "Och det finns mer! Clodius Greville och Grate ska hjälpa honom. Och du vet, de vet lika mycket – metoden för att ta bort altarets toppsten. De har sedan dess gått med på att instruera kardinalen, Ivan!"

"Varför skulle de kunna gå med på detta? Det är meningslöst."

"Men det *tjänar* Clodius väl, eftersom han har uppvaktat kardinalen för våra högre positioner i utbyte mot deras hjälp. Och kardinalen har gått med på att Clodius och Greville ska bli de nya övervakarna av katakomberna, om kardinalen skulle lyckas."

"Men vad är det för nytta för kardinalen att öppna Portstenen? Vilket gott kan komma ur—"

"Att använda den som ett vapen mot engelsmännen. Av vad jag hört verkar det som om han tänker framkalla andar från den – att skicka sändningar mot kung Edwards män vid Crécy. Jag förstår Till och med Hans Majestät, Kung Filip, är delaktig i det, men jag misstänker att Hans Helighet inte vet någonting. Det är en mardröm – alltihop – det känns så överkligt!"

Ivan funderade. "Det gör det verkligen. Det förklarar varför ingen av oss får lämna klostrets portar – och varför det finns så många soldater."

”Och vakterna som beslagtar posten.” tillade Odino.

Ivan gnuggade sig över kinden. ”Kära Gud, det här är allvarligt; fruktansvärt.”

”Hur är det med Lazarus? Han måste rapportera till Clodius. Samla honom tillbaka med Migual – luvan?”

Ivan mindes sex år tidigare, när Clodius krävde att Migual skulle ta av sig huvan inför de andra väpnarna. Även om abbot Vonig alltid hade låtit de missbildade pojarna bära huvor för att skydda sin värdighet, hade Clodius tagit saken på sig. När Ivan fick veta det blev han rasande; och om Odino inte hade varit närvarande för att stoppa hans hand, skulle han ha slagit Clodius. Ivan hade varnat Clodius för att röra vid huvorna han sydde åt Migual, Thateus och särskilt Lasarus – bittra känslor fanns kvar.

”Om kardinalen öppnar Portstenen, ska det inte finnas några katakomber att övervaka – eller ens ett kloster”, funderade Ivan högt. ”Jag måste få ut Lasarus härifrån – kanske på morgonkvällen. Följer du med oss?”

”Ja, men hur kan vi resa?”

”En tom förrådsvagn står fortfarande bredvid stallet?”

”Kaptenen har bevakat stallen – sedan Festoneaus död. Vi kan inte komma nära vagnen. Och vi kanske har turen att komma undan med en enda häst – utan att bli jagade också.”

Ivan stirrade ut över trädgården. ”Det verkar som att vi inte har någon annan utväg än att ge oss av till fots.”

”Närmaste by är Murat, och mer än en kvälls vandring. Solen ska gå upp över Lasarus innan vi—”

”Minns ni grottan som broder Nikolaus visade oss för några år sedan – *Bergsmunnen* kallar han den?”

”Ja, den är djup och mörk!”

Ivan tittade upp mot himlen. ”Bergsmunnen då. Den är precis väster om här. Stjärnorna kan hålla oss trogna; och månen borde lysa upp vår väg. Jag ska göra i ordning Lasarus. Se vad du kan leta upp i köken – för tre av oss. Och hämta tillräckligt – till och med bara en armé på tre personer färdas på mage. Skynda dig, innan soldaterna är betjänade och inget mer återstår.”

”Ja.”

”Och tre vattenblåsor, de stora. Ta med alla till katakomberna. Se upp så att du inte blir upptäckt med förnödenheterna. Göm dem. Och Odino – inte ett ord till någon – för Lasarus skull. Ingen får veta. Jag förstår vad Nikolaus betyder för dig.”

”Inte orolig. Jag vet.”

”Och om du blir kvarhållen måste vi ge oss av på egen hand. Lasarus måste föras bort från

här omedelbart.”

”Absolut. Och jag ska ta med provianten till Mountain Mouth imorgon, eller strax därefter.”

De bröt sig loss, Ivan marscherade mot katakomberna och Odino smög sig mot matsalen. Först då smög sig broder Greville ut från andra sidan matsalen. Han skickade pärlögon i varsin riktning på dem och skyndade sedan iväg till abbotens kontor.

Ivan gick hastigt nerför katakombernas korridor med en liten skål och svängde in i ett rum. Lazarus stod bredvid ett bord med ryggen mot Ivan, och lindade in en ny fackla och lade den på plats. I en stor hög med redan förberedda facklor.

”Jag har nästan alla, broder. Jag behöver mer tyg för att bli klar”, sa Lazarus. Han vände sig om och vände sig mot Ivan. Två tomma ögonhål föll ner på skålen med gryta.

”Lämna det. Kom och ät”, sa Ivan. Han vände sig om och gick med skålen. Lazarus följde efter honom. De fortsatte längre in i katakomberna, bort från Lazarus rum, där Lazarus vanligtvis åt sin gryta.

”Munster, vart ska vi?”

”Kom, min son. Vi måste tala ensamma.” Lazarus följde honom och slingrade sig genom tunnlar. Ivan stannade vid dörren till Bastons krypta, en grav som grävts och döpts efter biskop Claire Baston, en före detta abbot i Gardiens för tre århundraden sedan. Med en knäpp och en vridning låste Ivan upp dörren, varpå han och Lazarus klev in.

Ivan gav Lazarus skålen och tände kryptljusen. I östra och södra väggarna låg sju höga mumier på längden i 60 cm höga springor. Ett enkelt träkrucifix hängde mot en slät västra vägg. I mitten av rummet stod ett grovt trähugget meditationsbord; och bredvid dörren stod ett smalt ljusbord. Lazarus ställde skålen på bordet och satte sig på en pall. Ivan gick fram och satte sig på en pall mittemot honom.

”Fisk och bröd. Ja, mest bröd, men man måste äta. Lite blir kvar i matsalen.”

”Ja, broder”, muttrade Lazarus och klagade för sig själv. Han hade börjat ogilla bröd, den gamla klostermaten, mer avsedd att svälla magen än att stilla ett begär. Kött var mycket mer behagligt – särskilt fisk. Och vid många tillfällen, när biten av Medan brödet i hans kvällsmatsskål tornade upp sig exceptionellt stort, funderade han inombords att ”en väpnare lever inte av bröd allena”, vilket tillförde en vanvördig vändning till de orden i Skriften han kunde utantill.

”Du kan tilltala mig som far nu, Lazarus.” Lazarus tittade upp och fann Ivans

leende. När han var ensam tillät Ivan alltid Lasarus att tilltala honom som far.

”Ja, far”, svarade han och rev i sig fisken.

”Vi lämnar klostret imorgon kväll, min son.”

Lasarus frös till. En utbrott av upphetsning exploderade inom Lasarus och han sökte sin fars ansikte för att bekräfta vad han hört.

”Och ja. Broder Odino följer med oss.”

Lazarus hoppade upp, gick runt bordet och slog små armar om en bred och kraftig munk.

Ivan omfamnade honom och klappade honom med ett skratt. ”Ät nu. Vi har ont om tid.” Ivan

lockade honom tillbaka till sin skål. Med ny kraft slukade Lasarus sin måltid.

”Fiskben är oförlåtande, Lasarus.” predikade Ivan.

”Ja, far.” Lasarus saktade ner och åt försiktigt, i ett försök att dämpa den glädjefyllda virvelvinden av känslor som vällde inom honom, men utan framgång.

”Jag vill att ni ska hämta vatten från Brunnshålet efter er måltid. Era kläder och huvor behöver tvättas.”

Sedan avbröt en störning, likt en kall luftvind, hans tankar. Lazarus vände blicken mot dörren – mot ursprunget till den mentala kölden.

”De borde vara torra när vi – vad är det?” frågade Ivan, hans röst till synes dämpad och avlägsen.

Lasarus kunde känna det – något utanför dörren, något helt nytt men instinktivt bekant. En trans uppslukade honom och tvättade bort allt utom syn, ljud och lukt.

”Kommer någon?” viskade Ivan. Lasarus misstankar stämde. Han hörde dörren

knastra och poppa, som om något ganska stort lutade sig allt tyngre mot det.

Ivan gick fram till dörren och begravnade axeln i den. Dörren vägrade öppnas.

”Vem är bortom dörren, Lasarus?” viskade Ivan.

”Dörren trycks av sig själv.”

”Nej, Lasarus. Använd öronen. Hur många finns där ute?”

”Det hördes inga steg, inget viskande ljud av kläder. Och jag hör inga andetag – ingen är där ute”, sade Lazarus. Ivan fnös.

”Fader, jag måste bekänna en sak”, viskade Lazarus.

”Vad är det?”

”Den andra kvällen, när Portstenen skrek—” Lazarus tittade ner.

”Ut med det, Lasarus.”

”Jag, ja – i mitt sinne – hörde jag Gatestone. Den påstod sig vara min mor – att den skulle komma och besöka mig.”

”Du pratade med—?!“

”Förlåt mig, broder. Jag bara—“

"Guds moder! Lazarus, du har försatt oss båda i stor fara." Ivan gnuggade sig i ansiktet och gick frenetiskt fram och tillbaka i rummet.

"Jag samlades inte – och ni förbjöd mig att tala –"

"Tala inte mer om det. Rensa dina tankar. Vi går nu."

"Ja, broder."

Ett gräshoppsliknande surrande bröt tystnaden. Far och son tittade sig båda omkring i rummet. Det gälla surret steg i volym till tio gräshoppers – sedan hundra. Högre och högre.

Lazarus satte sig ner, höll händerna för öronen och sänkte huvudet över bordet.

Ivans vidöppna ögon for omkring i rummet. På västväggen, under träkorset, stenar började bukta ut som magen på en kvinna som var tung i blodet. Korset klapprade mot golvet. Blocken drog sig loss från väggen, samlade sig och samlades till en anatomisk form. Avvikelsen antog sedan den formförändrade likheten av en naken kvinna med böljande rött hår och helt svarta ögon. Den gräshoppsliknande introduktionen flög iväg och kvinnan steg fram med samma avskryvda flin som förvandlade broder Festoneau till en fruktlös mumie.

Lazarus öppnade öronen och lyfte huvudet. Framför honom stod Moder Lucifael – han kunde känna sanningen berättas. Lazarus fann sig själv titta på de karmosinröda ringarna i Hennes bröst. Och de stirrade tillbaka på honom som vidöppna och förskräckta ögon.

"Vänd dig bort, Lazarus!" befallde Ivan. Lazarus kastade återigen huvudet ner på bordet .

" "Nå, verkligen, präst. Är jag så ful? Har jag inte behagat dig, min kära?" frågade hon med många kvinnors röst.

"Lämnar oss. Inte här."

"Berättade du inte för Eljo om hans mamma?"

"Har du ingen respekt? Han är bara en pojke. I Guds namn, kvinna, gå."

"Måste du hälsa mig så? Se vad jag har gett dig?" De tittade på Lazarus och tillbaka igen.

"Han tillhör Gud."

Hon log, böjde sig ner och öppnade sina armar. "Nu, nu. Kom till din mor, Lazarus. Du kallade på mig och här är jag, för dig. Omfamna din mor, min son."

Lazarus lyfte huvudet lätt och fann Hennes bröst återigen, hängande lösa och fylliga. Tvillingarna svängde graciöst under Henne.

"Lazarus!" skällde Ivan på honom.

Lazarus sänkte huvudet och talade till matskålen; "Hon kommer in i mitt sinne, broder. Jag känner

Hon – hon andas inte – lever inte .”

”Jag ber dig att sluta”, vädjade Ivan.

Lasarus skakade på huvudet och vände sig återigen till skålen: ”Varför gör du detta?”

”Låt honom vara! Han är bara en pojke!” vrålade Ivan.

Lucifael reste sig och svarade Ivan: ”Du befäller *ingenting*, odjur. Håll tyst, så att den inte för alltid slickar ut dina ögon.”

Ivan gick fram framför Lasarus och spottade: ”Och du befäller *ingenting* utan Gud den Allsmäktige.”

Hon brände sina svarta ögon genom honom; ”Försök mig inte, odjur.”

Lasarus tittade upp igen. Förbi Ivan kunde han se hälften av Hennes nakenhet. Liksom varje grotesk hade Hon inte heller någon navel. Hans ögon rullade nerför Hennes bleka mage och sjönk ner mellan Hennes låar. Hon vände sig lätt om och lät Lasarus visa upp sig helt och hållet. Synden värmde honom. Hans ådror brann av det. Hon flinade.

”Oren tjänare, i Kristi, vår Herres, namn, som binder dig, gå bort.”

Lucifael skrattade och kontrade Ivan: ”Tjänare? Bunden? Hör visdom, odjur. Det var jag som band din Kristus och prövade och piskade honom. Det var jag som drev in spikarna i hans händer och fötter. Det var jag som klöv upp hans sida och hånade honom, och krönte honom till kung med spröda törnen. Det var jag som prövade honom och den som vittnade om mig. Det var jag som krossade honom likt en olycklig insekt ner i evighetens sidor och skapade just den tro som du nu påstår dig omfamna. Jag är ingen bunden tjänare, kära helige man. Vittna om mig som Jesus gjorde och som Lasarus gör.”

Ivan följde hennes blick; Lazarus stirrade på henne igen.

”Lazarus!” skällde Ivan på honom och skymde hans sikt ytterligare. Lazarus kastade ner huvudet, händerna över masken. Hon lyfte ansiktet mot taket och fyllde rummet med tusen spöklika skratt.

Sedan sade hon: ”Min Eljo är mycket mer man än du, och han är ingen man alls.”

”Jag befäller dig, djävul, i den heligaste Herrens och Kristi namn, att lämna denna plats av ”Herregud!” ropade Ivan.

Hon ändrade röst – hon talade som Ivan: ”Jag är inte mer en Guds man än en sten i dessa murar. Lasarus är upphovet till min fängslade lust – synden i min otrogna och övergivna länd.”

”Lasarus, tack för öronen!” skrek Ivan med sin kopierade röst. Det gjorde Lazarus.

Hon fortsatte att tala för honom, ”Han påminner mig dagligen, utan ord. Lasarus drunknar i min egen skuld. När jag ser honom, ser jag mig själv. Jag tvingar min tro på mig.”

honom – inte för *honom*, utan för *mig*. Han skall lida rättfärdighetens smärtor, liksom min skuld bör lida dem. Med tiden skall Lazarus drunkna helt och hållet, och tvätta bort mina synder, och jag skall bli ren.”

”Nu är det nog! I Guds namn, försvinn från oss”, vrålade Ivan.

Lucifael återställde sin röst till den förra; ”Kanske borde du drunkna i din egen skuld och lämna Lazarus att drunkna i hans.”

Från mumiespringorna – bakom varje lik, spolades en flod av råttor in i rummet.

Hundratals av dem vällde ut ur hålen, ett kokande hav av svart päls. En stank steg från deras feta, sjuka hår och sög ut den andningsbara luften ur rummet. Ljuset gav upp sin låga och kryptan blev svart. Lazarus pupiller vidgades och flagnade bort. skugglagren bara för att han upptäckte att hans mor strålade mot honom med ett blygt flin, hennes lysande svarta ögon ännu svartare än mörkret mellan dem.

Råttorna vällde ut i skaror. Pärlögon, gnisslande, trånga tänder, nålklor och pisande grå svansar täckte varje centimeter av golvytan. Deras smutsiga klor tickade och nickade över golvet som klickande ben på en miljon skorpioner. Deras skrik smälte samman till ett och de vred sig i en rabiata röra. Gnagarna svärmade Ivans sandaler och klättrade upp på insidan av hans mantel. De klorade och gnagde på honom. Ivan skrek och krattade bort hela klasar. Han föll ihop på golvet och pestens svarta hav dränkte honom och tvättade bort hans kött.

Plötsligt blev rummet tyst med Ivan som släpade omkring på ett tomt golv. Kvinnan stod över honom och skrattade. Illusionen hade försvunnit men den omslutande smärtan av trasigt kött stannade kvar hos honom. Lazarus kämpade för att hjälpa Ivan upp från golvet. Ivan rullade på sidan och kräktes. Lazarus reste sig och slet av sig masken. Han steg över Ivan och trotsade henne, väsande, med öronen bakåtlutade och tjocka hörntänder blottade. Hennes panna skrynklades och hon lutade kort huvudet i vinkel, som en förvirrad hund. Sedan hoppade hon fram, morrande, och slog bort Lazarus, vilket skickade honom ner i en av mumiehålen och in i en omedveten hög.

Hon böjde sig ner och ryckte upp hans huvud med hjälp av en hårknut. Hon viskade i Ivans öra i många kvinnors röst, ”Vet vem du ska vittna om. Lyssna till detta: På ett fält som är mitt är stenen inte din att förundras över; jag är inte din att förundras över; Eljo är inte din att förundras över. Och den som går förbi och lägger sig i öden som inte är hans, är som den som griper en drake i svansen.”

Hon sänkte hans huvud, reste sig upp och fortsatte sina händelser: ”Sannerligen, vittna för mig, liksom

gjorde Jesus. Jag är Lucifael, änglarnas ängel, ledare för legioner, och med rättmätig anspråk på det som du aldrig kan samla. Om du inte redan var min skulle jag göra slut på dig här och "Håll dig borta från mina angelägenheter nu, beste." Ivan drog till och föll i medvetlöshet.

Hon vände sig om och, i tusen gräshoppors surrande, smälte hon genom väggen. Och en tystnad dröjde sig kvar över beckrummet – en dödlig tystnad som anstår vilken krypta som helst.

~*~

Broder Odino hasade sig över gården med all den förefölla nonchalans han kunde uppbåda, efter att ha gömt undan ungefär fem dagars stulna proviant i munkarnas sovsal. Han smög in genom sidoingången till byggnaden som inrymde katakombernas ingång. Nerför huvudkorridoren hörde han soldater komma in genom huvudingången. Kapten Bournes röst skällde hest över trampet av marscherande fötter och klirrande metallrustningar, "Alla tre: den långa, den tjocka och väpnare med masken!" Genomsök varje tunnel – varje krypta! Om ni tillfångatar dem, säkra dem i badhuset och informera mig omedelbart!" "Ja, kapten", svarade en röst. "Nu till sovsalen. Ni män följer med mig."

Odino sjönk ner i skuggorna av en djup valvbåge medan soldaterna delade leden. En kolonn flankerade nerför en korridor som ledde till katakomberna. Bourne vände sig bort med resten; de marscherade rakt mot Odino. Odino sög magen, tryckte sig in i ett hörn och höll andan. Inom räckhåll och nästan tillräckligt nära för att räkna hårstrån, svepte soldat efter soldat efter soldat förbi honom och lämnade byggnaden.

Odino kröp undan från dem och smet ut genom sidoingången, med ögon överallt. Han kände sig naken – ett skinande svin inmurat med tvåhundra hungriga vargar. Han smög sig in i natten och gömde sig bakom en rad vintergröna buskar alldeles intill klostrets yttermur, och tittade ut från virvlande grenar på små patruller av soldater som korsade gården. Flåsande, hans andedräkt bildade en dimma i den friska luften, lutade sig Odino mot murstenarna och samlade sina nerver – och svaga knän. Han var tvungen att hitta Ivan innan kaptenens män kunde hitta honom; han var tvungen att behålla Lazarus huva på, men framför allt var han tvungen att hämta andan som en tjock man. I en slående och till och med allvarlig insikt visste han att han var i underläge, utan skydd och säkerligen utan tid att göra något annat än fnyser och pustar över, kanske en snabbt utvecklande och fullskalig tragedi.

Nästan nio meter under Odinos sandaler och djupt inne i katakomberna, dörren till

Bastonkryptan bröts upp. En svävande fackla undersökte mörkret. ”Vi har dem! I den här”, ropade fackelbäraren nerför korridoren. Liggande på golvet rörde sig Ivan när en ström av stövlar närmade sig. Soldater strömmade in i kryptan. Två vakter hissade upp Ivan.

”Var är den tjocke munken – Odino?” frågade en soldat honom. En annan upptäckte Lasarus mask på golvet och gav den till mannen som förhörde Ivan. Bortom liket, höljt i mörker, tittade ett par djupblå ögon ut.

”Var är pojken? Det här är hans mask, ja”, frågade soldaten honom. Tyst som en krypta mus sänkte han huvudet och drog överflödig mantel över huvudet.

Flera män sände sina facklor över rummet och såg det tomt, förutom rader av mumier insprängda i väggarna. Ivan fick syn på en ny mantel bakom mumien – Lasarus mantel. Den hade rört sig något.

”Jag måste ha ramlat. Blöder jag? Ser ni här?” frågade Ivan dem och drog tillbaka sina facklor mot sig.

”Nej. Varför är du i den här graven?”

Ivan gnuggade sig i ansiktet och stapplade förbi soldaterna och mot dörren. Han höll om sig armarna och stoppade honom.

”Jag kom för att be – jag föll i mörker. Jag kunde inte hitta min väg.”

”Vad händer med den här masken? Var är pojken?”

”Åh, han har många sådana masker. Den där är slut – bara en trasa nu. Lasarus är instängd.” till sina rum. Jag ber er, jag måste få lite luft,” tvingade Ivan sig till dörren. Männen stal en sista glimt av kryptan och följde motvilligt efter honom ut.

”Var är pojkens bostad?” frågade soldaten.

”Nerför den här korridoren, sväng höger så blir hans det första rummet till vänster.”

”Och var är munken – Odino?”

”Han var i sin cell, i sovsalen, såvitt jag minns. Jag måste kolla hur det går med Lasarus.” Ivan drog sig loss från soldaterna. De grep tag i honom hårdare.

”Min order är att arresteras dig, broder. Du ska följa med mig.”

”Va?! Gripande?! Och för vad?” frågade Ivan skeptiskt.

Soldaten vände sig till de andra: ”Fortsätt alla sökandet – i pojkens kvarter.”

Han vände sig till Ivan och sade: ”Förlåt mig, jag tycker att detta är lika svårt som kanske du, broder. Jag följer bara order. Kom fridligt, om du vill.” Ivan gick villigt med på det.

För Lazarus ebbade den avgående soldatens röst ut som ett avlägset eko medan han stannade kvar i kryptan, som låg förstenad under en lika förstenad präst – den förra

Abbot Clairese Baston, från Bastons krypta. Resterna var av prästen som förseglade Naramsin i Benions tunnel, i hopp om att för alltid kunna begrava språket och hemligheterna i Portstenen. Och nu hjälpte abbot Bastons lik till att skydda Lazarus från omedelbar upptäckt, eftersom han låg helt dold under dess kvarlevor.

1 oktober 1347

För både Lasarus och Ivan var deras inre observationer likartade: 'Det var en ovanlig dag För klostret, utan välkommandet av klockornets förklockning för morgonens vesper, eller ringande rop för mat i matsalen, eller anmärkningsvärda klang för kvällens meditation och bön i sovsalen – fanns det helt enkelt ingen tillstymmelse till mått eller rutin inom klostret vad gäller dess eviga och heliga schema för *ora et labora*. Under en dödligt tyst katedralklocka var det som om själva tiden helt och hållet hade upphört innanför klostrets märkligt livliga murar. Både Lasarus och Ivan var fångade isär från varandra; Lasarus rörde sig under ett sprött och ständigt knastrande lik, och Ivan fångad inuti klostrets bevakade badhus utan några direkta flyktvägar.

Under hela dagen som gick hörde de båda klostrets omgivningar på liknande sätt – där katakomberna normalt skulle vara tysta, ekade nu dess murar av de drivande rösterna av soldaters rop, gräl och till och med ett enstaka fniss. Och där klostrets gårdsplan normalt skulle vara tyst med drivande munkar i högtidlig meditation, Marken myllrade av bullrande soldater, blåsande hästar och klirrande metall.

Det fanns emellertid en tydlig skillnad i deras fortsatta lidande. Där Lasarus låg fångad under en död präst, värmdes hans fuktiga andedräkt upp den minimala inhägnaden till en kvävande grad. Svett strömmade under hans klibbiga, värmefångande mantel. Den nya fukten under det gamla liket återuppväckte den härske lukten av förruttnelse med ny kraft, som sedan fyllde Lasarus trånga inhägnad som ett ruttent och spriddt, påtagligt täcke. Och där Ivan stod fångad bakom vaksamma soldater, frös han nästan ihjäl i den öppna och kyliga luften i det steniga badhuset. Han gick fram och tillbaka i cirklar runt badhusets pool, skyddad från kylan av knappt mer än en mantel och sandaler. Han kunde inte längre känna den en gång så bultande smärtan i sina fingrar och tår – det var som om hans extremiteter inte längre exist För både Lazarus och Ivan; i deras gemensamma elände, släpade sig Tiden fram över den till synes eländiga och oändliga dagen. Till slut lade sig skymningen och höga skuggor över klostret.

Medan två soldater stod utanför badhusets huvudingång betraktade Ivan de djupa och smala fönstren igen: 'En pojke skulle lätt kunna klämma sig igenom dem, men inte en

"man av sin kroppsbyggnad." Han satt på kanten av stendammen och betraktade den bevakade ingången som han hade gjort otaliga gånger sedan dess – fortfarande utan några färdiga utvägar. En av männen gick in i badhuset och passerade honom. Vid byggnadens bakre hörn stannade han vid en upphöjd plattform, sköt undan ett träöverdrag och gjorde sig av med sina behov. Över axeln frågade han Ivan: "Så varför har du blivit arresterad?" Ivan fräste sarkastiskt: "Jag vägrade att lyssna på er kaptenens bekännelser." Vakten fnissade, lade tillbaka blocket över hålet och återvände till sin plats utanför dörren. Han mumlade till den andra vakten som kort tittade in på Ivan och skrattade.

"Psst!" hördes ett väsande från fönstret på bakväggen. Odinos huvud fyllde det smala hålet.

Ivan rusade till fönstret. "Gud vare lovad. Odino, var är Lasarus?"

"Fortfarande i katakomberna, antar jag. Vakterna har ännu inte hittat oss."

"Odino. Lyssna på mig. Ta med dig massor av dräkter – armarna fulla."

"Fryser du?"

"Gör det, Odino. Skynda dig."

Odino försvann och återvände slutligen, klämande tygmassan genom fönstret.

"Jag gömmer mig bortom buskarna på västmuren", väste Odino.

"Bra nog! Kör!"

Odino gled iväg.

Ivan draperade en av klädnaderna halvvägs in och ut genom det lilla fönstret. Sedan öppnade han en av klädnaden och stoppade dess hålighet, ärmar och huva med resten av dem. Han lossade sitt repbälte och fäste det som ett bälte runt dockan. Han stöttade upp den med ryggen mot vakterna, och han gick med stora steg till badhusets bakre del, där han drog av trälocket från latrinen och lutade tillbaka hela plattformen. Han kröp ner i det smutsiga lerhålet och lät plattformen lätt över sig, noga med att flytta träblocket över öppningen.

Några ögonblick senare hörde han fotsteg och rösten från andre vakten som frågade den provisoriska skyltdockan: "Så du vägrade att lyssna på kaptenens bekännelse?" Soldaten skrattade.

Vakten lyfte bort tråklossen från latrinen och Ivan lutade sig tillbaka och tittade genom hålet medan vakten förberedde sig. Och det gjorde han – Ivan grimaserade när framsidan av hans mantel blev varm och blöt.

Soldaten fortsatte och tittade över axeln och tillbaka på dockan: "Inte ens Djävulen skulle våga—"

Strömmen stannade. Vakten hoppade tillbaka.

"Ja! Han är borta! Munken är borta!"

Den första vakten kom springande. Den andre pekade på manteln i fönstret. "Han har rymt!"

"Den är för liten! Han gömmer sig någonstans!"

De genomsökte badhuset och rev det isär när den andre sade: "Jag säger er att han har rymt! Kaptenen är redan sugen på att se huvuden rulla med de andra två fortfarande på fri fot! Vi slösar tid här!" Tillsammans sprang de genom dörröppningen och gick runt byggnaden. Ivan kastade tillbaka trälatrinen, drog sig upp ur hålet och flydde.

Snart fann Ivan Odino vinka till honom i buskarna. Odino hälsade honom med ett surt ansikte. "Vad har du gjort?" Han kupade sig för näsa och mun. "Har du råkat ut för ett missöde?" "Många av dem redan – inte riktigt rätt tid, Odino."

Deras andetag dimmade i den kyliga skymningsluften. Odino lutade sig bort från Ivan, hans ansikte skrynklades av den kvardröjande lukten.

"Vad vet du, Odino? Berätta allt."

"Jag förstår att kardinalen har för avsikt att öppna portstenen. Han är i katedralen nu med Clodius, Greville och Grate. Han har beordrat att munkarna och väpnarna ska förseglas i sovsalen och kaptenen har fördubblat vakterna vid alla ingångar."

"Lasarus kan inte vara här när de försöker det – det är oerhört farligt? Vi måste hämta honom." borta från klostret ikväll. Följer du med på vår avfärd?"

"Verkligen!"

"Då åker vi till Mountain's Mouth ikväll. Maten och vattnet – har du säkrat dem?"

"Ivan, provianten finns i min cell; ändå kan jag inte komma förbi vakterna."

"Då ger vi oss av utan proviant", sa Ivan och tittade upp mot stjärnorna. "Jag ska hämta Lasarus nu."

"Han skulle inte ha lämnat katakomberna på egen hand", föreslog Odino. "Kanske Brunnhålet? Han skulle gömma sig—"

"Han är i Bastons krypta. Stanna här." Ivan hasade sig förbi honom, klev genom buskarna och sprang bort till sidoingången till byggnaden som inrymde katakomben. ingång.

Odino hörde sedan ilska skrik komma från andra sidan byggnaden och kikade genom den tjocka skärm av buskar för att observera oväsendet. Kapten Bourne och många facklabärande vakter flammade runt hörnet. Bourne pekade åt alla håll och gav anvisningar medan han ropade: "Stäng av byggnaden! Ni fyra, ställ er dubbelt där borta – jag vill ha stolpar rygg mot rygg! Ni alla, placera era stolpar på andra sidan! Stanna här sex! Lås alla dörrar och fönster! Resten av er följer med mig! Flytta på er!"

Sedan tillade kaptenen, fortfarande skrikande, men nu mer för sig själv: "Tillåt honom att fly!" Oskickliga jävlar!" En svärmande massa soldater invaderade byggnadens huvudentré medan andra säkrade sidoingången där Ivan nyligen hade gått in i byggnaden. själv.

Odino kastade huvudet bakåt mot väggen, slöt ögonen, bet ihop tänderna och slog näven mot stenarna – en fullkomlig tragedi.

Ivan sprang nerför huvudkorridoren och ropade efter Lazarus. Nästan omedelbart rundade Lazarus tunnelhörnet som ledde till Bastonkryptan. De omfamnade varandra i öppna armar.

Ivan slet honom loss och skakade honom i axlarna. "Hör mig, Lazarus! Gör vad jag säger!"

Förstår du?

"Ja, far."

"Vi går nu! Stanna inte och tala inte! Skynda dig och håll dig nära mig!"

Ivan släppte honom, vände sig om och sprang tillbaka uppför tunneln, med Lazarus skuggande tätt bakom som ett puckelryggigt dvärgspöke. De rundade hörnet till trapphusets korridor och stannade tvärt.

Före dem gick kaptan Bourne ner för trapporna med en massa soldater tätt i släptåg.

"Nog. Jakten är över, präst."

Ivan steg fram framför Lazarus. Det var hopplöst.

Han sänkte axlarna. "Vi ska gå fridfullt." Ivan tvingade fram ett leende, bugade och knäppte händerna som en god munk.

"Det ska du sannerligen. Var är den tjocka nu?"

"Broder Odino?"

"Samma."

"Jag vet inte var han befinner sig."

Bourne lutade sig mot Ivans ansikte; "Jag borde vara med din abbot nu, men jag finner mig själv jaga två missanpassade munkar och en puckelryggig väpnare runt klostret. Du har kommit för att irritera mig. Nu, eftersom alla präster är i sovsalen – alla räknade utom den tjocke , och eftersom jag vet att det inte fanns några prästkläder i badhuset före din arrestering, Jag ska fråga dig en gång till. Var är han? Jag förväntar mig ett svar."

"Som jag sa, jag vet inte var—"

Bourne vände sig bort, snurrade runt och slog näven i Ivans käke. Lazarus väste.

"Lazarus!" stoppade Ivan honom. Ivan rusade fram och distraherade alla med en knuten näve mot kaptanens käke. Vakterna höll Ivan tillbaka medan Bourne samlade sina ansträngningar.

"Ah, en präst med eld i sig", Bourne strök blod från sin krökta läpp. Han beordrade sina män: "Flytta honom åt sidan. Pojken låter mer som ett djur."

Vakterna knuffade tillbaka en kämpande Ivan. Lazarus hoppade bakåt; tomma ögonhål stirrade upp på Bourne.

"Jag sa att vi skulle gå fridfullt", fräste Ivan, "Gör bara inte pojken illa! Han är sjuk!"

Flera vakter drog sig tillbaka. Ändå stod kaptenen bestämt och mumlade: "Jag vill se hans ansikte." Han befälde sin närmaste vakt: "Du. Ta av dig masken."

"Nej! Det får du inte", skrek Ivan och bävade omkring.

Soldaten grep tag i Lazarus huva och slet av den. Skräckslagna soldater spred ut sig med ett skrammel av dragna vapen.

"Väs!" spottade Lazarus mot en retirerande Bourne; blå ögon vidöppna, vilt svart hår, långa öron plattpressade och hotfulla huggtänder.

"En djävulspojke!" ropade en. Andra muttrade i vördnad.

"Nej!" Ivan bröt sig loss och slängde den närmaste vakten mot väggen. Flera vakter svärmade om honom och han kastade omkring dem som en galen jätte. Med rummet i kaos rusade Bourne fram mot Ivan och sänkte ner en dolk med vitt skaft under hans revben. Ivan drog till och stapplade bakåt. Han flämtade högt, "Flytta Lazarus!"

Lazarus bevittnade kniven, blodet och något – något fruktansvärt i Ivans ögon.

"Skrik!" Lazarus hökliknande skrik skar genom luften. Döva soldater stod mållösa. Ivan föll ihop på golvet och stönade: "Skynda dig, pojke! Nu!" Katakombernas ingång var ordentligt förseglad, Lazarus snurrade runt och flög nerför huvudkorridoren och djupt in i tunnarna som ett spöke i brand.

Soldaterna stannade tvärt, sänkte vapnen, utbytte förstummade blickar sinsemellan och stirrade på Ivan och Bourne. Till Bourne stönade Ivan: "Han menar inget illa. Hans hjärta är med Gud. Jag ber dig, lämna honom – låt honom gå." Sedan rullade han på huvudet, suckade och kastade en sömning, ihålig blick mot ingenting alls, förutom en spricka i väggen.

I den efterföljande tystnaden lyfte Bourne blicken och fick syn på sina män som studerade dolken i hans hand, dess blad fläckat av prästens blod. Plötsligt torkade han den ren, satte den i slidan och bröt tystnaden; "Vi går vidare." Han vände sig om och marscherade uppför trapporna, hans män gav vika som ett dött hav som delade sig; han stannade och tilltalade dem: "Gripa honom; inga svärd eller knivar; jag vill ha den där djävulspojken – oskadd." Hans män stod runt omkring honom, stilla som statyer.

"Nu!"

Hans sergent svarade: "Ni hörde kaptenen! *Rör er!* " Han tog av nerför katakomberna." Soldaterna drog tillbaka sina svärd och strömmade in efter honom. Sergeantens ekande kommandon dog ut i tunneln; "Ni tre där nere! Kontrollera dörrarna! Ni två där inne! Sök igenom varje spricka och skreva!"

I trapphuset mumlade Bourne för sig själv och sina män: "Ingen ordentlig präst skyddar ett djur." Han kallade fram sex män: "Ni män följer med mig. Jag hoppas att ni förberedde mina trupper på gården."

Varpå en av dem bekräftade: "Ja, kapten. Hundra största män – väntar på befäl."

Bourne tittade över axeln på Ivans kvarlevor, kisade och stormade uppför trappan.

"Låt oss bli klara med det."

[Slut på kapitel 6]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~